

nostres avis, per un instint que'ns ix del fons del cor, per un afany que mai hem sabut comprendre, es potser perquè la Festa Major és la festa més agermanadora, més captivant, més íntima, en una parala: la festa més nostra!

Aneu als envelats i allà veureu els galants festejadors, cercadors empedernits d'aventures d'amor, que es complauen en anar a gallejar d'una festa a l'altra, vestits com ninots i allà veureu que mentre's l'orquestra va tocant mandrosament i els músics de tant en tant es freqüen els seus ulls ensunyats, ells ballen siniescament i es dobleguen amb ridícula, als acords d'un exòtic «charleston» fent apuntar una rialleta burlesca en els llavis de tots els miradors.

I veureu que agafen una nina, la que els plau més i tot ballant, ballant, deixen caure unes paraules dolces i amorosivols damunt son cor. Li diuen que l'estimen, li fan mil promences, xerren amb tanta eloqüència, fingeixen tan bé, que la nina acaba potser a il·lusionar-se, creient sinceres les paraules del foraster. I el foraster a còpies de dir ho, potser també ho creu que estima i sent que una foguerada abranda el seu cor...

Veieu, ara ja és amb la veu trèmula, amb un accent més sortit del cor, amb uns ulls més penetrants, que va teixint un collar de galanies per a la nostra nina...

I la donzella s'il·lusiona i nits senceres somnia amb l'amant de la Festa Major i espera debades, debades el jorn en que ell va promètrer tornar!

Tots són aixís els idil·lis de Festa Major! Teixits amb paraules dolces que deixen un regust de fel, perquè ixen de la boca sense pujar del cor! Ja ho sabem que al mig de les festes l'amor s'encèn com una paperada, que fa la gran flamarada per a quedar als pocs moments cendra ben morta, sense ni un bri de caliu.

I veureu amb quina magestat el dia avança i els carrers animats plens de visitants. I veureu un captard fantàstic amb una posta apoteòsica... Veureu com els núvols ponentins es vesteixen de festa posant-se el vestit sagnós que'ls hi pinta el sol quan s'enfonza enllà, d'enllà embolicat amb gasses d'or... Veureu com els estels puntegen al firmament i com la lluna baixa cel avall posant-se damunt la muntanyola més xica, per no perdre detall de la nostra festa...

I sentireu els crits i rialles que omplen els carrers, com els cors palpiten inflats de vida i veureu els ulls que espuirgen com l'estel·lada... Veureu la Festa Major, que passa com un somni, que s'esfuma com una il·lusió i com les ànimes s'endormisca i esperen frissoses un altre any, per despertar-se amb el preludi de les campanes, que batallejant amb júria, faran estremir els campanars i els cors somniadors.

Aguiles humanes, pareu vostre vol, plegueu les vostres ales fantàstiques i baixeu a n'aquest clot ombrívol a fruir els encisos, a embriagar-vos amb la dolçor d'una Festa Major montsenyenca!

RAMON FERRER MONTPLET